

NEZVANÝ HOST

Mámin jablečný koláč se skořicí se mi rozplýval na jazyku jako pohlazení. Lehce přebil trpkost zklamání. Popíjela jsem k němu kávu a mlčky sledovala ostatní.

„Takový koláč jsem nikdy nejedla,“ chválila Dáša mámin moučník s plnou pusou. Nežínýrovala se, vzala si už třetí kousek. Seděla přilepená na Adama. Chovala se tady jako doma, jako by nás znala odjakživa.

Byla drobnější postavy, oblečená v legínách a dlouhém vytahaném vlněném svetru. Vytušila jsem, že její finanční situace zřejmě není ideální. Veselá povaha a sebevědomé vystupování však této skutečnosti vůbec neodpovídaly. Polodlouhé hnědé vlasy jí lemovaly tvář. Působily neupraveně. Její obličej s kulatými tvářemi často rozjasnil široký úsměv směřující k Adamovi. Právě to se mu na ní nejspíš líbí, pomyslela jsem si.

„Jsem ráda, že ti chutná,“ radovala se máma. „A Adamovi taky,“ dodala měřící si ho něžným pohledem.

„Romanovi chutnal i ten makový, co jsi pekla posledně,“ poopravil ji táta.

„Pořád si nemůžu zvyknout na jeho nové jméno,“ zamumlala Dáša s plnou pusou. „Jednou mu říkáte Adam, pak zase Roman.“

„Narodila se nám dvojčata, Romana a Roman,“ trval na původním jméně táta.

„Ale nikdy se tak přece nejmenoval,“ oponovala Dáša. Tím si tátovy sympatie rozhodně nezískala. Nezdálo se, že by se na tom mělo v budoucnu něco změnit.

„Je to náš Adam. V občance už má i druhé jméno.“ Máma se zatvářila spokojeně. „Adam Roman.“

„Co si o tom myslíš ty, Romano?“ položila mi Dáša přímou otázku jako své kamarádce.

„Nechám to na Adamovi,“ odvětila jsem. „Ať se rozhodne sám.“ Uvědomila jsem si, že jsem bratra postavila mezi rodiče, mezi jejich názory. „Myslím, že jméno není důležité,“ dodala jsem. „Jsem ráda, že spolu můžeme trávit víc času.“ Dívala jsem se na něj, Dáše můj pohled nepatřil. Měl nám dopřát více času, abychom se vzájemně poznali. Jen my, nejbližší rodina. Dáša to celé zkomplikovala.

„Romana připravila ta alba z dětství,“ oznámila máma Adamovi.

„Ráda si prohlížím staré fotky,“ ozvala se Dáša. „Sama skoro žádné nemám.“

Všechny oči se na ni upřely. „Jak to?“ divila se máma.

Dáša odložila talířek. „No...“ zarazila se, „poztrácely se při stěhování.“

„Taková škoda!“ zvolala máma a obrátila se k Adamovi. „Romana ti chce ukázat i hračky, má je schované jako poklad.“

Hračky, se kterými jsme si měli hrát oba. Já i Adam. Vlastně můj bratr Roman. Dvě cizí ženy se však rozhodly, že nás rozdělí, protože máma měla dvě děti, ale jedné z nich miminko po porodu zemřelo. Takže jsem si hrávala sama a někde v podvědomí narůstal pocit, že mi někdo schází. Při dětských hrách mi dělal společnost bílý medvěd Ole a potom Jakub, moje druhé já, se kterým jsem se seznámila v první třídě.

Jako bych našla bratra, o kterého jsem přišla dřív, než jsem si stačila uvědomit jeho přítomnost. Během našeho společného vývoje v mámině břiše jsem ho však vnímala celou svou bytostí a ten pocit mě podvědomě přivedl až k Jakubovi. Před časem se však naše cesty rozdělily.

„Chceš se podívat na hračky?“ Dáša se nevěřičně zahleděla na Adama. V jejím hlase zazněl výsměch.